La început de drum

Stiloul aluneca de zor pe foaia de hârtie de la stânga la dreapta şi de sus în jos, cuvintele se alcătuiau subtil în fraze iar acestea se aşterneau una după alta fără oprire de parcă Inspiraţia ar fi fost o parte integrată a scriitorului. Era unul dintre cei mai buni, şi era numai la început. Deocamdată. Dar avea să ajungă extrem de cunoscut după ce avea să fie publicat... dar avea să mai treacă suficient timp până atunci. Ştia acest lucru, nu era complet rupt de realitate aşa cum insinuau unii. În cele din urmă omul aplecat peste foaie scrise cuvântul „Sfârşit" şi îşi ridică privirea satisfăcut. În final îşi terminase primul său roman!

Privi afară, era o zi însorită de primăvara. Zâmbi trist, o zi frumoasă pentru el, o zi mare pentru omenire, dar mai ales pentru literatura SF. Chiar şi cu cea mai mare modestie de care era capabil era aproape sigur că romanul său despre OZN-uri urma să revoluţioneze întreaga literatură, sau oricum cea mai importantă parte a acesteia: SF-ul. Totul ar fi fost perfect dacă nu ar fi aprins radioul: în urmă cu câteva ore două OZN-uri aterizaseră undeva lângă Washington iar preşedintele SUA intrase în vorbă cu ei. Scriitorul amuţi, realitatea îi dăduse peste cap toate planurile. Restul zilei şi cea mai mare parte a nopţii rămase lângă radioul aprins cu bărbia sprijinită în pumni iar manuscrisul între coate. În cele din urmă, spre dimineaţă, plin de gânduri amare luă manuscrisul şi-l aruncă la coş. Nu mai valora nimic.

Acum era plin de răzbunare. Nu-l mai interesă nimic, nici Obiectele Zburătoare Neidentificate (*fostele* Obiecte Zburătoare Neidentificate) sau rapoartele despre reacţiile oamenilor la sosirea acestora. Închise radioul şi pentru a nenumărata oară se izolă complet de mediul exterior. Scrise un nou roman în numai o săptămână, de data aceasta era unul despre vârcolaci, vampiri şi sirene, o poveste de dragoste într-un univers misterios al fiinţelor legendare din istoria omenirii. Când ieşi din nou la iveală din ascunzătoarea sa aproape se izbi de un om cu caracteristici evidente de lup, un vârcolac care se plimba lejer pe stradă de parcă nimic nu se întâmplase. De fapt nici nu se întâmplase nimic neobişnuit în afara apariţiei navelor extraterestre – o ştire veche acum, doar că reprezentanţii unor specii extraterestre demult sosite pe Pământ dintr-un motiv sau altul nu mai erau obligate să se ascundă de privirile indiscrete ale oamenilor.

Vreme de ore în şir a cutreierat străzile oraşului pe jumătate deprimat iar celelalte trei sferturi curios, plin de gînduri de sinucidere – nu din cauza faptului că dăduse greş din nou ci pur şi simplu nu îşi mai găsea locul într-o lume de-a dreptul nebună. Era un scriitor SF şi în mod normal nu ar fi trebuit să îl surprindă lucruri pe care alţii le-ar fi găsit surprinzătoare, dar ceea ce vedea în jur îl depăşea chiar şi pe el. Vârcolaci şi vampiri, balauri şi dragoni, extratereşti şi roboţi şi vehicule antigravitaţionale, toate acestea erau peste tot în jurul său aproape la fiecare pas.

- Să fie oare lumea chiar atât de schimbată după numai o săptămână? Oare cât am stat eu acolo, închis în casă?

Dar nu îndrăznea să întrebe nimic, îi era teamă că un cuvânt, orice cuvânt, ar distruge echilibrul precar al realităţii în general şi al realităţii sale în particular. Se retrase tăcut şi mai ales gânditor în bârlogul său mai doritor ca niciodată să răzbească în domeniul SF. A fost nevoie de aproape o săptămână în izolare totală – nici un aparat din cameră nu mai mergea, scoase din circulaţie de tipurile de aparate mai noi aduse de extratereştri – înainte de a-i veni o idee suficient de bună: paranormalul. Nici una dintre persoanele pe care le cunoscuse nu avea capacităţi paranormale, la fel nici rasele extraterestre despre care auzise pe vremea când radioul mergea. În plus, era momentul ca cineva să mai aducă ceva lumină în obscuritatea acestui filon cu aromă de mister al SF-ului.

Se puse din nou pe lucru. Termină romanul în aproape 4 luni, era mai bun decât orice carte scrisese vreodată. În cele din urmă strânse foile manuscrisului final şi se prăbuşi pe pat de-a dreptul dărâmat de oboseală şi pentru prima oară după mult timp visă. Se trezi urlând îngrozit, în vis cineva îi propusese să se alăture confederaţiei galactice a oamenilor cu puteri de previziune a viitorului – se considera „Oare cine era prostul care-l propusese?" – că avea talent în acest domeniu. Sentimentul însă îi persista şi în afara visului, îşi dădu seama cu o scârbă la fel de reală ca şi groaza iniţială că paranormalul exista cu adevărat şi că era accesibil acum întregii omeniri. Din cele spuse din partea celui cel ce-l contactase erau numai la început, dar acest domeniu promitea multe.

Refuză politicos, prefera să rămână singurul om cât de cât „normal" în această lume nebună. Pierdu contactul cu reprezentat telepat iar după aceea nu a mai fost bun de nimic. În ziua aceea s-a îmbătat bine, a fost la un pas de coma alcoolică dar nu a ştiut-o niciodată şi nici nu avea pe nimeni alături care să i-o spună. Ar fi căzut în patima alcoolului dacă nu i-ar fi displăcut să iasă afară pentru a şi-l procura. Niciodată nu îi prea plăcuse afară, geniul scriitoricesc îl condamna la o oarecare izolare iar acum mai presus de orice această izolare se impunea: pur şi simplu nu putea să sufere lumea de dincolo de pereţii camerei sale.

Căzu într-o melancolie amară din care îl trezi numai o idee la fel de genială ca şi ultimul său eşec: călătoria temporală. Era subiectul cel mai la zi, acum că aproape toate celelalte erau deja

acoperite de dura realitate. Oricum, dacă avea să reuşească atunci aceasta era soarta lui, iar dacă... „Acel blestemat de talent de previziune a viitorului îmi va îndeplini şi acest din urmă vis, atunci poate voi avea posibilitatea să merg undeva în trecut unde romanele mele, toate romanele mele, vor constitui un succes imens aşa cum merită.”

Se puse pe treabă şi termină romanul în jumătate de an, ca un făcut la puţin timp după aceea se făcu publică descoperirea primei aplicaţii a teoriei saltului prin timp. Prima maşină temporală era construită. Scriitoraşul nostru primi destul de bine lovitura, deja se obişnuise cu asta. Primul lucru pe care-l făcu a fost să-şi aducă la zi aparatura din casă, acel talent pe care-l blestemase până în acel moment l-a ajutat foarte mult. Al doilea lucru pe care-l făcu a fost să trimită o cerere de înscriere pe lista călătorilor temporali. Dar... Drace! Nu a mai aflat niciodată răspunsul, un imprudent ajuns în cretacic culese o floare pe care nu trebuia să o culeagă în scopul de a o oferi iubitei sale. Asupra omenirii cascada schimbărilor nu a avut un efect prea important, atât doar că a redus numărul picioarelor unui om de la patru la două determinându-l să devină biped şi făcând să-i dispară coada. Dar nimeni nu a observat această schimbare, deja se obişnuiseră. Nimeni nu a observat nimic, tot aşa cum oamenii nu au observat că scriitoraşul nostru dispăruse de pe suprafaţa Pământului împreună cu jumătate din numărul oamenilor care existaseră în timpul său, extratereştrii şi toate lucrurile pe care el le anticipase.

Oamenii erau mult prea ocupaţi să sărbătorească sosirea mileniului III. Aşa că... din nou…

La început de drum

Stiloul aluneca de zor pe foaia de hârtie de sus în jos şi de la dreapta la stânga, cuvintele se alcătuiau subtil în fraze iar acestea...